

Sygn. akt III AUa 346/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lutego 2024 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Gabriela Horodnicka-Stelmaszczuk (spr.)
-----------------	--

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 1 lutego 2024 r. w S.

sprawy E. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o nauczycielskie świadczenie kompensacyjne

na skutek apelacji ubezpieczonej

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 22 czerwca 2023 r., sygn. akt VI U 696/23

oddala apelację.

	Gabriela Horodnicka-Stelmaszczuk	
--	----------------------------------	--

Sygn. akt III AUa 346/23

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 kwietnia 2023 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. - na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2022 r., poz. 504 ze zm.) oraz ustawy z dnia 22 maja 2009 r. o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych (t.j. Dz. U. z 2022 r., poz. 301) - odmówił E. B. prawa do nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że ubezpieczona nie udowodniła okresu składkowego i nieskładkowego wynoszącego co najmniej 30 lat, a jedynie 28 lat, 11 miesięcy i 23 dni. Ponadto rozwiązanie stosunku pracy nie nastąpiło w okolicznościach wymienionych w art. 20 ust. 1, 5c i 7 Karty Nauczyciela, a na podstawie art. 23 ust. 1 pkt 6 Karty Nauczyciela.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła ubezpieczona E. B., wnosząc o zmianę decyzji i przyznanie prawa do nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego. W uzasadnieniu podała, iż posiada wymagany 30-letni okres składkowy i nieskładkowy, tj. łącznie 35 lat, 5 miesięcy i 23 dni. Wskazała, że organ rentowy pominął w wyliczeniach 6 lat i 6 miesięcy opłacania przez nią składek na dobrowolne ubezpieczenie zdrowotne. Składka ta powiązana jest z wynagrodzeniem za pracę, a zatem okres ten powinien być zaliczony jako okres nieskładkowy, tak jak liczy się

okres przebywania pracownika na zwolnieniu lekarskim, za który odprowadzana jest składka zdrowotna. Dalej odwołująca podniosła, że rozwiązano z nią umowę o pracę na podstawie art. 23 ust. 1 pkt 6 Karty Nauczyciela i jest to tryb rozwiązania umowy z nauczycielem religii. Podniosła, że nauczyciel zachowuje wszystkie prawa, tak jak w przypadku rozwiązania stosunku pracy na własny wniosek (prawo do odprawy, urlopu, odpowiedniego okresu wypowiedzenia). Cofnięcie skierowania do nauczania religii nie zawsze wykazywane jest na świadectwie pracy, ale zawsze następuje w przypadku rozwiązania stosunku pracy z katechetą, posiadającym skierowanie na czas nieokreślony. Zdaniem odwołującej, cofnięcie jej skierowania do nauczania religii musiało mieć miejsce, ponieważ posiadała takie skierowanie na czas nieokreślony.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, podtrzymując w całości argumenty przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 22 czerwca 2023 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i oddalił odwołanie.

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych.

E. B. urodziła się w dniu (...). Wiek 55 lat osiągnęła w dniu (...) roku. Od 1 września 1987 roku do 31 sierpnia 1991 roku ubezpieczona była zatrudniona w charakterze nauczyciela w Przedszkolu nr (...) w G..

Od 1 września 1991 roku do 31 sierpnia 2016 roku ubezpieczona była zatrudniona w Zespole Szkół Ogólnokształcących w G. (od 1 września 1991 r. do 31 sierpnia 1999 r. w Szkole Podstawowej Nr (...) w G., od 1 września 1999 r. do 31 sierpnia 2008 r. w Gimnazjum im. Olimpijczyków Polskich w G.) na stanowisku nauczyciela religii:

- od 1 września 1991 roku do 31 sierpnia 1992 roku w niepełnym wymiarze czasu pracy – 12/18 etatu,
- od 1 września 1992 roku do 31 sierpnia 1999 roku w pełnym wymiarze czasu pracy – 18/18 etatu,
- od 1 września 1999 roku do 31 sierpnia 2008 roku w pełnym wymiarze czasu pracy – 18/18 etatu,
- od 1 września 2008 roku do 31 sierpnia 2009 roku w niepełnym wymiarze czasu pracy – 15/18 etatu,
- od 1 września 2009 roku do 31 sierpnia 2016 roku w pełnym wymiarze czasu pracy – 18/18 etatu.

Powyższy stosunek pracy ubezpieczonej ustał w wyniku rozwiązania umowy o pracę na podstawie art. 23 ust. 1 pkt 6 Karty Nauczyciela - cofnięcia skierowania do nauczania religii zgodnie z rozporządzeniem Ministra Edukacji Narodowej z dnia 14 kwietnia 1992 roku w sprawie warunków i sposobu organizowania nauki religii w publicznych przedszkolach i szkołach.

Od 1 października 2016 roku do 28 lutego 2023 roku ubezpieczona opłacała dobrowolnie składki na ubezpieczenie zdrowotne.

W dniu 23 lutego 2023 roku ubezpieczona złożyła w organie rentowym wniosek o nauczycielskie świadczenie kompensacyjne.

Ubezpieczona posiada łącznie 28 lat, 11 miesięcy i 23 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 28 lat, 5 miesięcy i 10 dni okresów składkowych oraz 6 miesięcy i 13 dni okresów nieskładkowych. Ubezpieczona przepracowała 27 lat, 5 miesięcy i 9 dni w jednostkach, o których mowa w art.2 pkt 1 ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych w wymiarze co najmniej 1/2 obowiązkowego wymiaru zajęć.

Sąd Okręgowy uznał odwołanie za nieuzasadnione podnosząc, iż przedmiotem sporu było prawo ubezpieczonej do nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego uregulowanego w przepisach ustawy z dnia 22 maja 2009 r. o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych (t.j. Dz. U. z 2022 r., poz. 301, dalej jako ustawa).

Sąd pierwszej instancji wskazał, iż zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy, nauczycielskie świadczenie kompensacyjne przysługuje nauczycielom, którzy spełnili łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnęli wiek, o którym mowa w ust. 3 (55 lat w przypadku kobiet - w latach 2023-2024),
- 2) mają okres składkowy i nieskładkowy w rozumieniu ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wynoszący 30 lat, w tym 20 lat wykonywania pracy w jednostkach, o których mowa w art. 2 pkt 1, w wymiarze co najmniej 1/2 obowiązkowego wymiaru zajęć;
- 3) rozwiązali stosunek pracy.

W ust. 2 cytowanego przepisu wskazano, że nauczycielom spełniającym warunki określone w ust. 1 pkt 1 i 2 świadczenie przysługuje również w przypadku rozwiązania stosunku pracy lub wygaśnięcia stosunku pracy w okolicznościach określonych w art. 20 ust. 1, 5c i 7 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela, tj.:

- 1) w razie całkowitej lub częściowej likwidacji szkoły albo w razie zmian organizacyjnych powodujących zmniejszenie liczby oddziałów w szkole lub zmian planu nauczania uniemożliwiających dalsze zatrudnianie nauczyciela w pełnym wymiarze zajęć rozwiązuje z nim stosunek pracy lub, na wniosek nauczyciela, przenosi go w stan nieczynny.
- 2) z upływem sześciomiesięcznego okresu pozostawania w stanie nieczynnym
- 3) z dniem odmowy podjęcia pracy przez nauczyciela pozostającego w stanie nieczynnym pracy w pełnym wymiarze zajęć na czas nieokreślony lub na okres, na który została zawarta umowa, w tej samej szkole, na tym samym lub innym stanowisku.

Jednostki, o których mowa w art. 2 pkt 1 ustawy, a w których praca uprawnia do świadczenia kompensacyjnego w wymiarze co najmniej 1/2 obowiązkowego wymiaru zajęć, to: publiczne i niepubliczne przedszkola, publiczne i niepubliczne szkoły, z wyjątkiem niepublicznych szkół nieposiadających uprawnień szkoły publicznej, o których mowa w art. 104 ust. 1 ustawy z dnia 22 listopada 2018 r. zmianie ustawy - Prawo oświatowe, ustawy o systemie oświaty oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 2245 i 2432, z 2019 r. poz. 534, 1287 i 2248 oraz z 2021 r. poz. 4), i niepublicznych szkół artystycznych nieposiadających uprawnień publicznej szkoły artystycznej, publiczne i niepubliczne placówki kształcenia ustawicznego i placówki, o których mowa w art. 2 pkt 7 i 8 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. - Prawo oświatowe (Dz. U. z 2021 r. poz. 1082).

Sąd meriti stwierdził, iż nabycie prawa do nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego jest możliwe tylko w przypadku spełnienia w dacie wydania decyzji łącznie wszystkich wymienionych wyżej warunków, tj. osiągnięcia wymaganego wieku (55 lat w przypadku ubezpieczonej), posiadania ogólnego stażu ubezpieczeniowego w wysokości 30 lat okresów składkowych i nieskładkowych, w tym co najmniej 20 lat stażu pracy w charakterze nauczyciela w placówkach wymienionych w art. 2 ust. 1 ustawy w wymiarze co najmniej 1/2 obowiązkowego wymiaru zajęć oraz wykazania określonego w ustawie sposobu rozwiązania stosunku pracy.

Sąd Okręgowy wskazał, iż niesporne było, że ubezpieczona ukończyła 55 lat (w dniu (...) r.) i posiada wymagany staż pracy w charakterze nauczyciela w placówkach wymienionych w art. 2 ust. 1 ustawy w wymiarze co najmniej 1/2 obowiązkowego wymiaru zajęć (27 lat, 5 miesięcy i 9 dni). Spór dotyczył spełnienia dwóch pozostałych warunków, tj. posiadania 30-letniego ogólnego stażu ubezpieczeniowego (okresów składkowych i nieskładkowych) oraz właściwego sposobu rozwiązania stosunku pracy. Niespełnienie przynajmniej jednego z tych warunków pozbawiało ubezpieczoną prawa do dochodzonego świadczenia.

W ocenie organu rentowego, staż ubezpieczeniowy E. B. wynosi 28 lat, 11 miesięcy i 23 dni. Odwołująca podnosiła natomiast, że jej staż ubezpieczeniowy jest dużo wyższy, ponieważ zaliczyć należy do niego okres jej dobrowolnego ubezpieczenia zdrowotnego od 1 października 2016 roku do 28 lutego 2023 roku.

Sąd pierwszej instancji zaaprobował ustalenia organu rentowego w zakresie posiadanego przez ubezpieczoną ogólnego stażu ubezpieczeniowego i uznał, że staż ten wynosi 28 lat, 11 miesięcy i 23 dni, a tym samym jest niższy od wymaganego ustawą (30-letniego). Na staż ubezpieczony składa się 28 lat, 5 miesięcy i 10 dni okresów składkowych oraz 6 miesięcy i 13 dni okresów nieskładkowych.

W ocenie Sądu meriti, do stażu tego nie można doliczyć okresu dobrowolnego ubezpieczenia zdrowotnego E. B., ponieważ nie jest on ani okresem składkowym ani okresem nieskładkowym. Ustawa z dnia 22 maja 2009 r. o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych w art. 4 ust.1 pkt 2 wyraźnie stanowi, że świadczenie kompensacyjne przysługuje nauczycielom, którzy mają 30-letni okres składkowy i nieskładkowy w rozumieniu ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 291, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą emerytalną”. Tymczasem ani w art. 6 ustawy emerytalnej (definiującej okresy składkowe), ani w jej art. 7 (definiującym okresy nieskładkowe) nie wymieniono okresu dobrowolnego opłacania składek na ubezpieczenie zdrowotne.

Sąd Okręgowy podkreślił, że umowa zawarta dobrowolnie przez ubezpieczoną z Narodowym Funduszem Zdrowia uprawnia ją, po utracie pracy, do wszelkich świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych na takich samych zasadach, jak w przypadku pozostałych ubezpieczonych w ramach publicznego systemu opieki zdrowotnej, nie tworzy jednak tytułu do objęcia odwołującej ubezpieczeniem społecznym i nie kreuje okresu składkowego lub nieskładkowego. Reasumując, organ rentowy prawidłowo uznał, że okres dobrowolnego ubezpieczenia zdrowotnego nie może zostać uwzględniony w ogólnym stażu ubezpieczeniowym odwołującej i prawidłowo ustalił go na 28 lat 11 miesięcy i 23 dni.

Sąd pierwszej instancji zauważył, iż przepisy prawa ubezpieczeń społecznych mają charakter norm bezwzględnie obowiązujących, co oznacza, że instytucje o charakterze wyjątkowym, a takim niewątpliwie jest nauczycielskie świadczenie kompensacyjne, nie powinny podlegać wykładni rozszerzającej (por. wyrok Sądu Najwyższego z 12.07.2011 r., II UK 2/11, LEX nr 989123).

Z uwagi na to, że niespełnienie przez ubezpieczoną warunku posiadania 30-letniego ogólnego stażu ubezpieczeniowego pozbawiało ją prawa do świadczenia kompensacyjnego, Sąd meriti nie badał spełniania przez ubezpieczoną kolejnego warunku, tj. prawidłowego – w rozumieniu przepisów ustawy - rozwiązania stosunku pracy.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie.

Z powyższym rozstrzygnięciem nie zgodziła się ubezpieczona zaskarżając je w całości i zarzuciła mu błędną ocenę materiału dowodowego i okoliczności sprawy oraz rażącą niesprawiedliwość. Wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie prawa do nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego od dnia ukończenia 55 lat, tj. 21.03. 2023 r.

W uzasadnieniu wskazała, iż nauczycielskie świadczenie kompensacyjne jest świadczeniem przedemerytalnym - odpowiednikiem emerytury pomostowej. Stanowi pewnego rodzaju rekompensatę za okres pracy w tzw. szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Adresowane jest do nauczycieli, którzy czują się wypaleni zawodowo i nie mają już siły wykonywać swoich obowiązków, a osiągnęli już wiek, w którym przekwalifikowanie się jest trudne lub nawet niemożliwe.

Podniosła, iż wypalenie zawodowe uniemożliwiło jej podjęcie innej pracy a duma - pobieranie zasiłku dla bezrobotnych i skorzystanie z finansowanych przez Fundusz Pracy składek na ubezpieczenie społeczne, który to okres zaliczony by został do okresu składkowego i nieskładkowego.

Apelująca przypominała, iż zawarła umowę z NFZ i z własnych oszczędności opłacała składki na dobrowolne ubezpieczenie zdrowotne przez 6 lat i 6 miesięcy w wysokości 9% przeciętnego wynagrodzenia miesięcznie.

Zdaniem skarżącej, rażąco niesprawiedliwe jest niezaliczenie do okresu składkowego i nieskładkowego okresu, w którym na konto ZUS wpłacała składki a zaliczanie np. urlopu bezpłatnego, podczas którego na konto ZUS

nie odprowadza się żadnych składek. Brak wymienienia okresu opłacania składek na dobrowolne ubezpieczenie zdrowotne w Ustawie z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jest pewnego rodzaju luką prawną, która może zostać naprawiona przez Sąd. Nie będzie działaniem wbrew prawu zaliczenie przez Sąd okresu dobrowolnego ubezpieczenia zdrowotnego do okresów składkowych i nieskładkowych, ponieważ nie ma aktu prawnego, który by to wykluczał.

Apelująca podkreśliła, że Naczelny Sąd Administracyjny rozpatrując sprawę tzw. małej konstytucji biznesu orzekł, że również w prawie cywilnym może obowiązywać zasada: co nie jest prawem zabronione jest dozwolone.

Ubezpieczona wskazała, że Ustawa o emeryturach i rentach z FUS powstała wcześniej niż założony w 2003 r. NFZ trudno zatem wymagać od ustawodawcy, żeby nowelizował ustawę za każdym razem kiedy zostanie wprowadzone nowe ubezpieczenie.

Rozpatrywanie takich indywidualnych przypadków leży w kompetencjach Sądu.

W odpowiedzi na apelację organ rentowy wniósł o jej oddalenie w całości.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Sąd Okręgowy zastosował w sprawie prawidłowe przepisy zarówno prawa materialnego, jak i procesowego, a następnie wydał prawidłowy wyrok. W szczególności prawidłowo wyinterpretował, że ubezpieczona nie legitymuje się wymaganym stażem pracy, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych, co skutkuje brakiem prawa do wnioskowanego świadczenia. Sąd Apelacyjny w całości podziela wszystkie ustalenia i rozważania prawne Sądu Okręgowego i przyjmuje je za własne.

Na wstępie przypomnieć należy, że nabycie prawa do nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego jest możliwe tylko w przypadku spełnienia w dacie wydania decyzji łącznie wszystkich warunków, o których stanowi art. 4 ust. 1 ustawy z 22 maja 2009 r. o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych (t. j. Dz. U. z 2022 r. poz. 301 z późn. zm.; dalej jako „ustawa”), tj. wymaganego wieku, stażu ubezpieczeniowego oraz wykazania rozwiązania stosunku pracy. Podkreślić należy, że w razie negatywnej oceny choćby jednej z wymienionych wyżej przesłanek, prawo do świadczenia nie powstaje.

W niniejszej sprawie rozstrzygnięcia wymagała kwestia osiągnięcia przez wnioskodawczynię odpowiedniego stażu ubezpieczeniowego, tj. przesłanki legitymowania się 30-letnim stażem ogólnym.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że ubezpieczona nie spełniła tej przesłanki bowiem w okresie dobrowolnego opłacania składki zdrowotnej bez pozostawania w zatrudnieniu nie można uznać za okres składkowy lub nie składkowy w rozumieniu art. 6 i 7 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 291, z późn. zm. (dalej jako ustawa emerytalna).

Odnosząc się do zarzutu naruszenia zasad sprawiedliwości i nieuwzględnienia orzecznictwa NSA, należy wskazać, że literalnie rzecz biorąc przepis art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 22 maja 2009 r. o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych wskazuje jedynie na możliwość zaliczenia okresów składkowych i nieskładkowych w rozumieniu ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a zatem ani nie wymienia okresów dobrowolnego opłacania składki zdrowotnej. Okoliczność ta nie jest bez znaczenia, bowiem w utrwalanym orzecznictwie w zakresie wykładni przepisów prawa ubezpieczeń społecznych dominuje pogląd, że po pierwsze przepisy te należy wyklądać w sposób ścisły, a po drugie pierwszeństwo ma wykładnia literalna. Nie powinno się zatem z reguły sięgać do wykładni celowościowej, funkcjonalnej lub aksjologicznej w opozycji do wykładni językowej, jeżeli ta ostatnia prowadzi do jednoznacznych rezultatów interpretacyjnych (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 20 września 2017 r. I UK 341/16; z dnia 16 sierpnia 2005 r., I UK 378/04, OSNP 2006 nr 13-14, poz. 218; z dnia 23 października 2006 r., I UK 128/06, OSNP 2007 nr 23-24, poz. 359; z dnia 29 stycznia 2008 r.,

I UK 239/07, OSNP 2009 nr 7-8, poz. 103; z dnia 4 marca 2008 r., II UK 129/07, OSNP 2009 nr 11-12, poz. 155; z dnia 19 maja 2009 r., III UK 6/09, LEX nr 509028). Wyrok SN z 8 listopada 2017 r. III UK 249/16; z dnia 27 stycznia 2012 r., II UK 103/11, LEX nr 1130388; z dnia 14 listopada 2013 r., II UK 133/13, LEX nr 1399913; z dnia 9 listopada 1999 r., II UKN 187/99, OSNAPIUS 2001 Nr 4, poz. 121).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, nie ulega też wątpliwości, iż odesłanie przez ustawodawcę w art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 22 maja 2009 r. o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych wyłącznie do okresów składkowych i nieskładkowych, a pominięcie okresów dobrowolnego opłacania wyłącznie składki zdrowotnej nie było przypadkowe, lecz miało na celu ograniczenie kręgu osób, które mogą nabyć te świadczenie. W judykaturze i literaturze przyjmuje się, że celem ustawy kompensacyjnej było wprowadzenie przejściowego rozwiązania adresowanego do nauczycieli z długim stażem pracy, będącego alternatywą dla emerytur pomostowych, które przysługują nauczycielom w ograniczonym zakresie. Celem wprowadzenia tego świadczenia, podobnie jak wprowadzenia emerytur pomostowych, było złagodzenie utraty możliwości przechodzenia na emeryturę przed osiągnięciem podstawowego wieku emerytalnego przez pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Świadczenia te mają autonomiczny charakter, ustawodawca od początku zdecydował o ich stopniowym wygaszaniu i finansowaniu bezpośrednio z budżetu państwa, a nie z wyodrębnionego funduszu, co może wskazywać, że nie są to już świadczenia o charakterze ubezpieczeniowym (por. w tym zakresie wyrok SN z dnia 24 października 2017 r. II UK 458/16 LEX nr 2427160).

Trybunał Konstytucyjny w wyrokach z dnia 4 czerwca 2013 r., SK 49/12 (OTK - A 2013 Nr 5, poz. 56) oraz z dnia 3 marca 2011 r., K 23/09, ((...) A - 2011 Nr 2, poz. 8) stwierdził, że nauczycielskie świadczenia kompensacyjne nie należą do istoty prawa do zabezpieczenia społecznego, o którym mowa w art. 67 ust. 1 Konstytucji, gdyż stanowią szczególne uprawnienia emerytalne. Ich wyjątkowy charakter, wynikający z odstąpienia od obowiązujących zasad nabywania uprawnień do świadczeń emerytalnych powoduje, że nie można ich uznać za należące do istoty prawa do zabezpieczenia społecznego.

Ustawa o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych wprowadziła zatem dodatkową grupę osób uprzywilejowanych, wyposażając ją w świadczenia, które nie są objęte powszechnym systemem ubezpieczenia społecznego (nie są świadczeniem uzyskiwanym w związku z opłacaną składką), lecz są finansowane z budżetu państwa. Wiąże się to z poważnymi konsekwencjami finansowymi, powodującymi znaczny wzrost wydatków budżetowych Państwa. Stąd też ustawodawca, wskazując zakres podmiotowy ustawy kompensacyjnej, mógł kierować się względami budżetowymi i dać pierwszeństwo zasadzie ochrony równowagi finansowej państwa. Powyższe argumenty przemawiają zatem za koniecznością dokonywania samodzielnej oceny prawa do świadczenia kompensacyjnego nauczycieli, bez szerszego odwoływania się do wcześniej wypracowanych stanowisk dotyczących nauczycielskich świadczeń emerytalnych (por. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2012 r., II UK 126/11, OSNP 2013 nr 1-2, poz. 15 czy z dnia 10 kwietnia 2013 r., II UK 205/12, LEX nr 1314420).

Reasumując stwierdzić należy, że nie jest prawnie możliwe zaliczenie skarżącej okresów dobrowolnego opłacania wyłącznie składki zdrowotnej gdyż nie wpływa to w żaden sposób na długość stażu ubezpieczeniowego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację ubezpieczonej.

Gabriela Horodnicka-Stelmaszczuk